

שואל ומשיב - הרב יהורם שליט"א
שאלה: ראובן בשעה 12:00 בלילה חיכה בתחנה עזרה מונית שאל ראובן את המונית כמה זה עולה ותוך כדי דיבור נכנס שמעון ולקח את מקומו של ראובן האם מותר מה שעשה או אסור תשובה: אם ראובן סגר עם המונית ורק רצה לברר פרטים שלא יופתע מסתבר דמקרי שמעון עני המהפך בחררה לדעת מרן שפסק שגם במציאה יש דין עני המהפך בחררה, היינו שאם ראובן מציאה לידו ועמד לזכות בא לדעת מרן אסור לאחר לזכות בה ואם קרף חבירו והגביהה זכה בה לדעת מרן נקרא רשע אבל לדעת הרמ"א שסי"ל שבמציאה אין דין עני המהפך בחררה הכא הוי כמציאה שלא ימצא עוד מונית שירות בשעה כזאת כמבואר ברמ"א שם בחושן משפט סימן רל"ז שכל דבר שאינו מצוי נידון מציאה אבל אם ראובן הסתפק אם לעלות למונית לא מקרי עני המהפך דכל שלא סגר איתו לא מקרי מחוסר קנין שמחוסר קנין אלא שני"ל שכל שברור שרוצה לעלות איתו אלא שמברר פרטים טכניים שלא יפתיע אותו במחיר מופקע וכד' שמעון נקרא עני המהפך בחררה

אחרי המעשים נדמים הלבבות

והרים את הדשן אשר תאכל האש

התורה הקדושה מצווה את אהרון הכהן ואת בניו להרים את הדשן [האפר הנשרף מהקורבנות] מצווה זו היא המצווה הראשונה לפני הקרבת הקרבנות. מעשה המצווה הוא לקחת מחתה מלאה בדשן ולשפוך אותה בצד המזרחי של המזבח למרות שזה נראה כעבודה שאינה מכובדת, אבל אין גבהות לפני המקום, התורה צוותה לפתוח את הקרבת הקורבנות דווקא

במלאכה זו להחדיר לכהנים שני דברים

א. אין גבהות לפני המקום וגם הכהן הגדול עובד בעבודות הנחשבות קלות להרים את הדשן, שכל עובד את ה' צריך להשפיל עצמו מאד לפני ה' ויבדך, ולכן נצטווה הכהן שירים את הדשן בכל יום, כדי שייכנע לפני הקב"ה, כיון שאין גבהות לפני המקום, וכן צווה לבני לוי ששה היותר קדושים והיותר נכבדים בשישראל, שילכו אחרי העגלות שבהם היו קרשי המשכן, והוא אומנות פחותה. וכן אלעזר הכהן הגם שהיה נשיא נשאי הלויים והרים בעצמו את השמן שאינו כבוד להיות סבל אלא שאין גבהות לפני המקום

ב. הכהנים מתחילים בעבודה כלה [תרומת הדשן]להחדיר בהם את מידת הענוה כיון שהכוהנים הם יותר מקודשים משאר העם, ועובדים במקדש, עם ישראל מצווה במצוות וקידשתו לכבדו להיות ראשון בכל דבר ישנה דעה בשולחן ערוך (סימן ע"מ) קכ"ח בסו"פ) שאסור להשתמש בכהן כגון אפילו שמוחל על כבודו ואם השתמש בכהן, מעל בקודש, לכן התורה מצווה להתחיל את עבודת הקרבנות בהרמת הדשן להחדיר בהם את מידת הענוה שלא ישתררו על עם ישראל אלא יתנהגו בענוה ובפשטות לעם ישראל

וכעין זה כותב חובות הלבבות (שער ו - שער הכניעה פרק ו ד"ה והשביעי) והרים את הדשן וגו'. **והיינו הבורא להוציא את הדשן בכל יום תמיד להשפיל ולהסיר הגבהות מלב**

כיון שכלל גדול בדינו אחרי המעשים נמשכים הלבבות וכיון שמתחיל בעבודה שאינה מכובדת כל כך מעשה זה מחדיר לכהן טיפין טיפין את מידת הענוה ולא להתגאות על שום אדם שהמעשה גורם לשינוי האדם

יסוד זה מצאנו באיסור שבירת עצם בקרבן פסח, ישנו איסור לשבור עצם בקרבן פסח ומסביר ספר החינוך (מצוה טז ד"ה משורשי המצוה) משורשי המצוה עוד אחד מהמצוות לזכור ניסי מצרים, אין כבוד לעם ישראל שבני מלכים ויועצי מלך לשבר העצמות כלכל, לא מתאים להתנהג כך כי אם לעניי העם הרעבים ולכן ביציאת מצרים עם ישראל התגלה כסגולת כל העמים וממלכת כהנים ועם קדוש, ובכל שנה ושנה באותו הזמן, ראוי לנו לעשות מעשים המראים בנו המעלה הגדולה שהגענו אליה באותה שעה. ומתוך המעשה והדמיון שאנחנו עושים נקבע בנפשותינו הדבר לעולם.

ואם נשאל מדוע צריך לעשות מעשה של אכילת הפסח ולא לשבור בה עצם מספיק שנחשוב במחשבתנו ונזכור את יציאת מצרים, ואת גדולת עם ישראל ולתת שעה על כך ואמר ספר החינוך שזוהי אינה שאלה כלל ואלמדת כלל בעבודת ה'. דע כי האדם משתנה הפנימיות שלו לפי פעולותיו החיצוניות . מעשיו הם משנים את לבו וכל מחשבותיו, אם טוב ואם רע, ואפילו רשע גמור בלבבו וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, אם ישתדל ויעסוק בהתמדה בתורה ובמצוות, ואפילו שלא לשם שמים, מיד יטה אל הטוב, ובכוח מעשיו ימית את יצר הרע, אך אחרי הפעולות נמשכים הלבבות, אפילו אם יהיה אדם צדיק גמור ולבבו ישר ותמים, אם יעסוק תמיד בדברים של דופי, כגון שהכריחו המלך ומינהו באומנות רעה, באמת אם כל עסקו תמיד כל היום באותו אומנות, לאחר כמה זמן יושר וטוב ליבו יעלם ממנו ולכן אמרו חכמים זכרונם לברכה [מכות דף כ"ג ע"ב] רצה המקום לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה

נכתב לעורך לב המעשה

נכתב לעורך לב המעשה

ומצות, כלומר שנעסוק הרבה במצות וממלא ישתנה ליבנו ומחשבתנו לעבודת ה', הרטיב לנו , כי מתוך הפעולות הטובות אנתנו נפעלים להיות טובים וזוכים לחיי עד. ורמזו זכרונם לברכה על זה באמרים [מנחות דף מ"ג ע"ב] כל מי שיש לו מוזהו בפתחו וצניצת בבגדו ותפילין בראשו מובטח לו שלא יחטא, לפי שאלו מצות תמידיות ואדם עוסק וזוכר בהם תמיד ולכן הם משנים את האדם וישנה וישלש במעשים שעושה על פי הדעות האמצעיות [כלומר מידות ממוצעות שלא כגון שלא יהיה קמצן ולא פרוץ אלא באמצע], ויחזור בהן תמיד, [שירגיל עצמו בכך] עד שיהיו מעשיהך קלים עליו ולא יהיה בהם טורח ויקבעו הדעות בנפשו. עכ"ל.

על פי יסוד זה כותב הרמב"ם שאם אדם כעסן גדול יהיה וותרן ורגוע עד הקצה השני ואז יגיע לאמצע וכן שאר המידות

וכן כותב הרמב"ם על המשנה מסכת אבות (פ"ג מ"ח) כתוב במשנה "הכל לפי רוב המעשה" ופירש הרמב"ם (שם) וז"ל ואחר כך אמר שאין המדות הטובות נקנין על פי גודל המעשה, [היינו מעשה אחד גדול] אלא ברבוי מספר המעשים והוא שאין המדות הטובות נקנות אלא כשהאדם חוזר על המעשים הטובים פעמים רבות, ובכך נקנית לאדם תכונה לכך. לא כשיעשה האדם מעשה גדול אחד ממעשי הטוב, כי באותו מעשה לבדו לא תיקנה לו תכונה לכך. המשל בזה, אם נתן האדם לקמי שראוי ליתן, אלף דינרין בפעם אחת לאדם אחד, לא תיקנה לו מדת הנדיבות בזה המעשה היחידי הגדול, כמו שנקנית למי שנתנדב אלף פעמים באלף דינרין ונתן כל דינר מהן בדרך נדבה. לפי שזה חוזר על פעולת הנדיבות אלף פעמים ונקנית לו תכונה חזקה, וזה פעם אחת בלבד נתעוררה הנשמה התעוררות גדולה למעשה הטוב, ואחר כך חדלה ממנו. וכן הביאו את פירוש דברי הרמב"ם הנ"ל רבנו יונה (שם) והרשב"ץ בגן אבות

גם רבנו שלמה אבן גבירול בספר תיקון מדות הנפש (הקדמה ד"ה אפלטון) כתב וז"ל, וכבר אמר הפילוסוף אפלטון, השכל מתנה והמוסר קניין, **וההרגל על כל דבר שלטון**. עכ"ל.

וכן כותב מסילת ישרים לקנות את מידת הענוה צריך שני דברים א.התבוננות ב.לפתנה שפלות כל פעם קצת,בישיבת המקומות הפחותים,ולכת בסוף החברה, ללבוש בגדים צנועים ופשוטים, כי בהתרגלו בדרך הזה תכנס ותבוא הענוה בלבו מעט מעט עד שתקבע בו כראוי. שטבע האדם להתנשא, ובפעולות החיצונות שהוא יכול לשלוט עליהם כך לאט לאט ישנה את פנימיותו שאינה יכול לשלוט עליה ע"כ.

חינוך בנועם ובאהבה

מעשה באבא ששאל כל כך הרבה התאמצתי לחנך את בני ובגיל שש עשרה הפסיק להתפלל ושנא את התפילה ומדוע לא התקיים בו הכלל אחרי המעשים נמשכים הלבבות התשובה היא שדווקא אם החינוך נעשה בנועם ובאהבה ובלו פגיעה בילד לא להעניר לו לפני כולם לשמור על כבודו והכל מתוך אהבה אזי אחרי המעשים נמשכים הלבבות אבל אם הולך כפייה ובפגיעה וללא עידוד הוא רק יקבל מטר שלילי כפי ששאלו את החפץ חיים בקשר לקוּזקים שלא היו חזקים וזרזים מהם ואחרי 25 שיצאו מהצבא ולא היו אנשים יותר עצלים מהם וכל היום הם היו יושבים במסבאה ושותים לשכרה עד שנופלים וכך עד יום מותם. הרי אחרי המעשים נמשכים הלבבות וענה החפץ חיים שהסיבה לזריזותם בצבא כיון שהיה בכפייה וגם בשירות הצבאי חלמו ויחלו לשחרור וכל מה שעשו זה היה בהכרח ובלו רצון.והוא הדין לגבי חינוך הילד

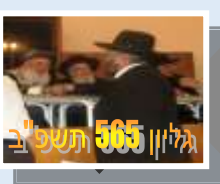

רב מרדכי שרעבי טוקול
העלון מוקדש לעילוי נשמת א"מ טיטה בת אורידיה ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש להצלחת חנייה שרה וכל משפחתה יהי רצון שיתקיים בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלות ליבך וכן הפסוק וכל אשר יעשה יצליח וכן הפסוק והריקותי לכם ברכה עד בלי די

בעזה"י

פרשת צו

לימוד תורה

זאת התּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה לְחֻטָּאת וְלֶאֱשֶׁם.

הגמרא במנחות דף קי אומרת: אָמֵר רִישׁ לְקִישׁ, פִּירוּשׁ הפסוק (ויקרא ז') זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה וְלְחֻטָּאת וְלֶאֱשֶׁם. שָׁקַל הַעוֹסֵק בְּתוֹרָה כְּאֵלוּ הַקָּרִיב עוֹלָה, מִנְחָה, וְחֻטָּאת וְאֶשֶׁם. אָמֵר רַבָּא, אִם כַּדְּבָרֵי רִישׁ לְקִישׁ הִיא צִרִיךְ הפסוק לומר ממוקם לעוֹלָה לְמִנְחָה רק עוֹלָה וּמִנְחָה ללא האות ל', אָלָא אָמֵר רַבָּא, תּוֹסַפְתַּת הָאוֹת ל' הִיא מְשַׁלוּן "לא" שָׁקַל מִי שְׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה, אִינוּ צָרִיךְ לֹא עוֹלָה וְלֹא חֻטָּאת וְלֹא מִנְחָה וְלֹא אֶשֶׁם. הִיינו שתורה מכפרת על הכל החטאים

הרב עובדיה זצוק"ל פוסק שבעל תשובה אינו צריך תעניות על הרב הוא חטא אלא יעסוק בתורה והתורה תשרוף ויטטהר את כל ועונותיו כיון שכל לימוד התורה הוא עצום וביכולתו לטהר הכל עד כמה חששו חז"ל לביטול תורה

הגמרא במסכת ברכות דף נג אומרת היו יושבין בבית המדרש והביאו אש לפניהם בית שמאי אומרים כל אחד ואחד מברך לעצמו ברכת מאורי האש במוצאי שבת ובית הלל אומרים אחד מברך לכולן משום שנאמר **[משלי ד-כח]** ברוב עם הדרת מלך כשאחד מברך לכולם יש בזה "ברוב עם" אומרת הגמרא הטעם של בית שמאי מפני בטול בית המדרש שאם אחד מברך לכולם יגרם ביטול תורה וביטול תורה עדיף על מצות "ברוב עם"

הגמרא שם אומרת: שבתית מדרשו של בית רבן גמליאל לא היו אומרים לאדם המתעטש מרפא (בלשונו לבריאות) בבית המדרש מפני בטול בית המדרש

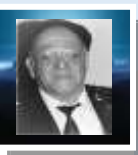
במסכת אבות מובא הפוסק מלימודו ואומר מה נאה אילן זה הרי זה מתחייב בנפשו מסביר רבנו עובדיה מברטנורא שאף על פי שאומר מה נאה אילן זה משבח את בוראו בכל אופן מתחייב בנפשו קל וחומר לדברים בטלים שאסור לדבר בזמן הלימוד אנו רואים מגמרות אלו עד כמה חמור ביטול תורה זהו לרום גובהה של מעלת לימוד התורה.

מעשה בשמש בית המדרש שדפק על הבימה של בית המדרש חמש דקות לפני הזמן של סיום הלימוד אמר החפץ חיים מי יודע כמה גהיונום יקבל על כך שביטל בסך הכל חמש דקות את כל לומדי בית המדרש

מסופר על אדם שבא לבקש ברכה מהסטייפלר ושאל אותו הסטייפלר האם אתה זוכר שהיית לומד בימי שישי בית המדרש והיה מנקה שכל פעם מקים אותך וכתוצאה מכך מפרעך לך ללמוד אמר לו אותו שאכן הוא זוכר אמר לו הסטייפלר שיהודי זה בא אליו בחלום וסיפר לו שאין לו מנוחה בעולם העליון על כך עד שילך לקברו וימחל לו לכן אני מבקש ממך שתלך לקברו ותאמר לו שהנך מוחל לו

קל וחומר אלו המנסים לפגוע בלומדי התורה או שמזדהים עימם מחויבי האדם לקבוע עיתים לתורה או לפחות להחזיק לומדי תורה אם אינו יכול ללמוד כדבעי שכל מי שאינו עוסק בתורה או לפחות תומך בלומדי התורה אינו קם בתחיית המתים ה' ישמור כמו שכתוב במסכת כתובות דף קיא. שכל העוסק בתורה אור תורה מחיהו לעתיד לבא ואם אינו עוסק בתורה אור תורה לא מחיהו וממלא ה' ישמור לא יזכה לקום בתחיית המתים עד שאמר רבי אלעזר מצאתי להם תקנה שלפחות יחזיקו בלומדי התורה ויתמכו בהם כספית ועל זה נאמר: "בצל חכמה בצל הכסף" ויחשב לו כאלו הוא למד תורה ואז יזכה לקום בתחיית המתים ומובטח לו שכל כספו יוחזר ורק יבאי ברכה לביתו כל שכן וקל וחומר שצריך לא לסייע לאלו המנסים לגרום לביטול תורה נורא ואיום ולא להיות שותף אליהם כלל.

וכן אדם צריך להתאמץ לקבוע עיתים לתורה כמה שרק יכול. **ומעשה שהיה בנהג** שחשיע את הרב הגאון רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל - הסטייפלר, ובאמצע הנסיעה שואל הרב את הנהג מונית האם אתה קובע עיתים לתורה? השפיל הנהג את עיניו מול כבוד הרב וענה בבושה, אני אמנם הולך לשיעור תורה כל יום בשעה תשע בערב עד לשעה עשר, אלא מיד שאני פותח את הגמרא. העיניים שלי נעצמות. וכשמגיע

יקיש לילית מנסה בצל ר' שטק מניחה בעל

רבי חנניא בן עקשיא אני מתעורר מתעורר, מסתמא זה לא נחשב לכלום, אבל באמת שאני עייף מאוד. אבל הנהג שמע את הלוא יאומן, הסטייפלר אמר לו אשריך כל הכבוד, אתה מוכן להניח את הרכב בחנייה לשעה שלימה למען כבוד התורה, אתה נחשב בשמים לגנרל בתורה, זה שאתה נרדם זה לא בכוונה אתה קצת אנוס, ותמשיך ללכת לשיעור, אתה חשוב מאוד בשמיים.

ומעשה בשני סוחרים שקבעו לעצמם חוק כל יעבור לעסוק כל יום ארבע שעות בלימוד תורה וכשפטר לעולמו אחד הסוחרים נתגלה לחבירו בחלום וסיפר שהיו מזיקים בשמים שרצו לקרוע אותו לגורים ומה שעמד לו כחומה זהו הקביעות של ארבע שעות ביום של לימוד תורה

השי"ע בסימן קנה **כותב שאדם צריך** לקבוע עיתים לתורה ולא להפסיד זמן זה גם אם יפסיד ממון הרבה **מעשה ביהודי** בבני ברק שלומד דף היומי בכל יום בא אליו אדם והתחיל לקנות ממנו אומר לו תביא לי את הבד הזה והמצעים הללו עמד לעשות קנייה גדולה ופתאום שם לב המוכר שמקרבת אתה השעה שמונה אמר לו אני מצטער יש לי שיעור בדף היומי עכשיו ולכן אני מוותר על כל העסקה אמר לו הקונה אני ממס הכנסה בזכות השיעור הרווחת שיצאת היום ללא עוגמת נפש לך לשלום.

מסופר על הרב משה לוי זצ"ל שמסר שיעור אחד מהמשתתפים הפסיק לבא שאל הרב מדוע ענה מכיון שיש לו חנות ובזמן השיעור הוא מפסיד לקוחות אמר לו הרב גם אם זה נכון שאתה מפסיד לקוחות האם תפתח את החנות בשבת כדי להוסיף בפרנסתך אמר לו חס ושלום אמר לו הרב לא לקבוע עיתים לתורה זה כמו לפתוח החנות בשבת כמו שבשבת אתה לא עושה חשבון של הפסד לקוחות הוא הדין לגבי קביעת עיתים עיתים לתורה

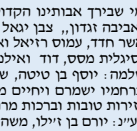
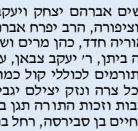
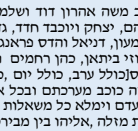
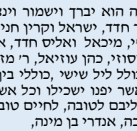
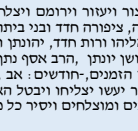
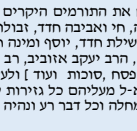
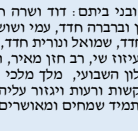
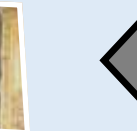
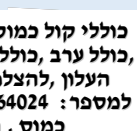
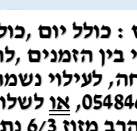
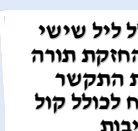
מלימוד תורה לא מפסידים:

מעשה שהיה בזמנו בהיר ארם צובה (חלב), באיש ירא ה' ששמו רבי אהרן שהיה מומחה גדול באבנים טובות ומרגליות, ובכל יום היה קובע עתים לתורה לאחר התפילה, והיה לו סדר לימוד וכשהיה מסיים, היתה כבר השעה מאוחרת, והיה הולך לחנותו. אותו היתה מעירה לו, על שהוא הולך למשדר בשעה מאוחרת כל כך, וכיצד יתפרנס כראוי בצורה כזו. אך הוא היה משיב לה, כי הוא בוטח בה' יתברך שבזכות התורה שלומד, יפרנסהו בכבוד ובנחת, וכך המשיך במנהגו הטוב. והנה באחד הימים, נגש לפתוח את משרדו, ומצא שם ערבי אחד יושב ליד חנותו. שאל אותו מה רצונו, והערבי השיב, שרצונו להראות לו דבר מה במשרד. נכנסו שניהם למשרד, ולאחר שסגרו את הדלת, הוציא הערבי את מגבעתו (תרבוש) מעל ראשו, והוציא מתוכה מרגלית יקרה, ושאל את ר' אהרן מה שווייה. הסתכל עליה רבי אהרן ואמר: מרגלית זו יקרה מאוד, ושווייה למעלה מחצי לקנותה אמר לך. אמר לו הערבי: אני מתאכסן במלון פלוני, ואמתין לך שם לתשובה. למחרת בבוקר לאחר שרבי אהרן סיים את לימודו, עבר בדרכו ליד אותו בית המלון שהתאכסן הערבי, וראה שם התקהלות מונית בפתח המלון. שאל את הקהל לפשר הדבר, ואמרו לו שערבי אחד התאכסן כאן שבו, ולא שילם כלום. והנה אמש בלילה קיבל שבץ לב ומת, וכעת מוכרים את בגדיו, כדי לפרוע את החוב שחייב לבעל בית המלון. עמד שם רבי אהרן, וכשראה שעומדים למכור את כובעו של הערבי, נתן בעדו סכום מסוים וזכה בו. לקח את הכובע לחנותו, וחיפש בתוכו, ומצא את המרגלית מוחבאת בפנים, נטלה ומכרה והתעשר עושר

שבת שלום ומבורך !!!

כוללי קול כמוס : כולל יום, כולל ליל שישי כולל, ערב, כוללי בין הזמנים, להחזקת תורה העלון, להצלחה, לעילוי נשמת התקשר למספר: 0548464024, או לשלוח לכולל קול כמוס , הרב מזה 6/3 נתיבות

חולקות מרחוק
5210
ייצגת שבת
624
רבנים תמים
7800

בן איש חי והליכות עולם פ' ויקרא דיני בית הכנסת המודגש הם פסקי מרו הרב עובדיה

[א] הטעם שנהגו הנשים שלא לעשות מלאכה בראש חודש מפני דאמרו רבותינו ז"ל דשלי גרליים תננם הקב"ה לישראל על שם אבותיהו והיה רוצה ליתן ייב ראשי חדשים להיות מועדים ורגלים גומרים על שם י"ב שבטי ישראל וכשחטאו ישראל בעגל הפסידו דבר זה ולכך הנשים שלא חטאו בעגל הם זכו לראש חודש יותר מן האנשים ולכן נהגו בו קדושה שלא לעשות מלאכה בראש חודש אלא רק אוכל נפש בלבד **[לא נהגו לעשות רק מלאכת טוייה וכדו' וכל מה שלא נהגו לאסור מותר וכן מותר לסרוג ולארוג ולא שכר וכן לכבש במכונה שאין בה טורח והעסקות במלאכה ואם לא יעבדו יפסידו פירותם מותר להם לעבוד בראש חודש]**

[ב] הכופה לאשתו שתעשה מלאכה בראש חודש מפניו במקום שנהגו לעשות עשה איסור **[ואפילו משרתת יהודיה הורטה והיא מנמנע ממלאכה אין לכופה חוץ מביטול ואפיה ושאר צורכי הבית]** והטעם הוא גם על פי הקבלה ואיש הרוצה לנהוג בעצמו שלא לעשות מלאכה בראש חודש רשאי ותחשב לו לצדקה וצריכה האשה להזהר בקדושת ראש חודש כי בכמה מצות הנשים טפלים לאנשים ורק בזאת הנשים הם יקשר יותר מן האנשים:

[ז] תענית ערב ראש חודש מנחה ותיקין הוא [**תלמיד חכם, מלמד תינוקות, פקיד ושכיר לא יתענו רק תעניות ציבור**] ונכון שיתענה קודם המולד ואם המולד בחצי היום יתענה יום שלפניו ואם חל ערב ראש חודש יום שבת לא יתענה ביום ששי מפני כבוד השבת הטעם כי ביום ששי יש בו תוספת הנשמה אין ראוי להתענות בו ולכן אנשי מעמד לא היו מתענים ביום ששי עצמו אבל חל בשבת כיון דאדחי ראש חודש ומולד הוליל ערב ראש חודש נהגו המקובלים לומר בליל ערב ראש חודש רק תיקון לאה :

[ח] אפילו מי שדרכו להתענות בכל ערב ראש חודש נכון לקבל התענית בכל פעם בשעת מנחה ביום שקודם לערב ראש חודש וכל שכן מי שאין דרכו להתענות שצריך לקבל התענית בשעת מנחה:

[ו] מי שקבל תענית במנחה בחשבו שמחר ערב ראש חודש ואחר כך נודע לו שטעה דאין ערב ראש חודש לפתא אלא ביום שאחריו נכון לעשות התרה על קבלתו ויחזור ויקבל התענית בזמנו ויגאלי לו דהוא הדין אם היה המולד ביום ערב ראש חודש קודם חצות היום שכתבנו לעיל דאין להתענות בו ביום והוא לא ידע וקבל התענית יעשה התרה על קבלתו ויתענה אחר ראש חודש יום אחד:

[ז] תיקנו לומר יהי רצון על קבלת ראש חודש בשבת שלפני ראש חודש מפני שביום השבת כל העם נאספים בבית הכנסת ושומעין ההכרזה ויש מדיקדים לחזור לומר יהי רצון הנזכר בערב ראש חודש ביחיד אחר מנחה קודם קדשי בתרא ומנהג נכון הוא והמנהג לעמוד כל הקהל בשעת ההכרזה דוגמת קדוש החודש שהיה מעומד ומה שמבקשים רחמים על חכמי ישראל מפני כי בזמן קדמון היו החכמים מקדשים החדש על פי הראיה מבקשים כדי שתחזיר העטרה הזאת לחכמים ויקדשו החדש כבראשונה:

[ח] באכמיה מי שעשה נסים וכי בחורף יאמר ולגשמים בעתם וקיץ לא יאמר כן אלא יאמר ולטללי ברכה גם יכוין מי שעשה נסים ר"ת שמ"ן והוא בא"ת ב"ש שם קדוש ב"ט:

[ט] ראש חודש אסור בתענית והמתענה בראש חודש תענית חלום צריך למיתב תענית לתעניתיה, הוא היתה תענית חלום בראש חודש שחל בשבת או ביום טוב שחל בשבת דיש כאן שתי קדושות צריך להתענות שני ימים כנגד או קדושות **[אין צריך להתענות רק פעם אחת]**

[ג] מצוה להרבות סעודת ראש חודש ואם חל בחול עשה בו מאכל יותר ממה שרגיל בחול ואם חל בשבת עושה גם כן מאכל יותר משנה שרגיל בשבת ויאמר הוא עני ואני ידו משגת ויסתך לפחות בפירות שיקנה מין פרי לאכלו בראש חודש וגם יזהר לכבד סעודת ראש חודש בשלחן ויהי מסב בדרך כבוד ואם חל ראש חודש בשבת איתא בירושלמי שצריך לעשות סעודת ראש חודש ביום ראשון ואף על פי של נהגו כן מכל מקום הזהיר בזה תבוא עליו ברכה וכתב הרב יעב"ץ ז"ל שאם חל ראש חודש בשבת כבוד להרבות בסעודה רביעית יתר ממנהג כדי להשלים בה חובת סעודת ראש חודש:

[יא] מנהג ותיקין להדליק נרות בליל ראש חודש ואפילו בקיץ שיושבים על הגג וזרח אור הכוכבים באויר וכתב הרב חסד ובראה שהוא נהג להדליק בשבת שבעה נרות ובוים הכיפורים שם ובוים טוב חמש ובראש חודש ארבעה כמספר העולים לספר תורה ובביתנו המנהג להדליק שבעה הן ביום הכיפורים הן בימים טובים ובראש חודש ארבעה וכן בחול המועד ארבעה ואותם שדרכם להדליק בשבת שתי נרות ידליקו בראש חודש גם כן שתי נרות שאם ידליק נר אחד במה ניכר ראש חודש על ימות החול דהא בחול נמי דרכם להדליק נר אחד דודאי לא ישבו בחול בחושך מיהו הענינים אין להעמיס עליהם שתי נרות בראש חודש אלא ידליקו נר אחד באותו נר שמדליקים בו בשבת כי ודאי גם הענינים יש להם נרות מיוחדים לשבת להדליק בהם ובהו ניכר כבוד ראש חודש

[יב] ערבית שחרית ומנחה אומר יעלה ויבא אומר בראש חודש לא אמרו בערבית אין מחזירין אותו בין ראש חודש יום אחד כי שני ימים מפני שאין מקדשין החודש בלילה אבל אם לא אמרו בשחרית ובמנחה מחזירין אותו וזכר קודם שהתחיל מודים אומר במקום שנוכר ואם נזכר באומרם בא"י יסיים למדני חוקין ויש אומרים דלא יסיים למדני חוקין אלא יסיים הברכה ואחר כך יאמר יעלה ויבא קודם מודים ואם לא נזכר עד אחר שהתחיל מודים אם נזכר קודם שהשלים תפלתו חוזר לרצה ואם לא נזכר עד שאמר יהי לרצון אמרי פי והוא מוכן לעקור רגליו שאינו אומר עוד תחנונים הרי זה חשיב כאלו עקר רגליו וחוזר לראש ואם הוא מסופק אם הזכיר אם לא הזכיר לדעת מר"ן בב"י צריך לחזור ולדעת מור"ם ז"ל אין צריך לחזור והנכון שיחזור ויכוין בחזרתו על תנאי שאם אינו חייב לחזור תהא לנדבה וכל שהדין הוא שצריך לחזור אין צריך לומר פסוק

א-אני שפתי לפתח פעם וניתא [צריך לחזור ולומר עד ה'שפתי תפתח] לא [ג] דעי שכח ונתר יעלה שיבת אלה וזכר נזכר אה שפתי מוסף על יחזור אחר תפלת מוסף אלא יתפלל מנחה שטים בשביל התשלומין.**[שכח יעלה ויבוא יתפלל לאחר מוסף ועדיף שיניח תפילין שנית בברכה ואם נזכר רק בנמנה אין צריך להניח תפילין]**

[גז] מנחה חסידים המתפללים על פי סדר רבינו הרש"ש ז"ל לומר בנוסח יעלה ויבא ביום ראש חודש זהו ואין אומרים החדש בה"א כי יש כונה במספר ראש וכונה במספר חודש בלא ה"א:

[טו] קריאת ההלל מעומד ואפילו לסמוך עצמו על הכותל אסור אלא אם כן הוא זקן או חלש מאוד מחמת איזה חולי ואסרו להפסיק בדבור באמצע אך שואל בשלום אדם שצריך לנהוג עד כבוד ומשיב שלום לכל אדם וכל שכן דמותר לענות איש"ר ואמנים וכיוצא וצריך לאומרו בשמחה ובנחת ובקול רינה ותודה ולא יאמר במרוצה ואין אומרים הלל בבית האבל והטעם משום דאומרים בחלל ולא המתים היללו י-ה והוי כלועז לרש והטעם קלוש הוא אך הואיל כי מן הדין אין חיוב לומר הלל בראש חודש כלל משום דלא קדוש הוא באיסור מלאכה וכתבי השיר יהיה בליל התקדש חג ואמרו רבותינו ז"ל לילה המקודש לחג טעון שירה ושאין מקודש לחג אינו טעון שירה מה שאומרים הלל עתה בראש חודש הוא משום מנהג הקדמונים שנהגו בכך ולא מן הדין ולכן אין גומרים בו הלל ועל כן בבית האבל מצאו לו טעם קלוש שלא לאומרו אבל בחנוכה אומרים הלל אפילו בבית האבל מפני דהלל בחנוכה הוא חיוב מן הידן ולא משגחינן בהאי טעמא: **[בימים שאין גומרים ההלל רשאי לענות עד סוף הקדיש וברוך הוא ברוך שמו לא יענה]**

[טז] בכפל הפסוקים שבסוף ההלל אין כופלים אלא עד הצליחה נא וכן מנהג ירושלים וחרבון ואני נוהג לכפול עד סוף והטעם לדונהו לכפול עד הסוף אפילו אם נאמר שאין בזה צורך אין זה גורע ח"ו בתוספת הכפל **[צריך לכפול הפסוקים עד הודו לה' וכי' וכן הוא דעת האר"י דלא כבא"ח דמשמע דהוי רק מנהג]**

[יז] צריך לחלוץ התפילין קודם מוסף אחר קדיש של חזרת ספר תורה שקודם תפילת מוסף כי כן הוא מנהג רבינו האר"י ז"ל ואם נודמן שהוא עדיין בתפילת שחרית ולובש התפילין ושמע קדושת כתר ממנין אחר שמתפללין מוסף יסלק התפילין מעליו עד שינעה עמהם קדושת כתר ויניחם אחר כך ואם פתאום שמע מן החוץ שאומר קדושת כתר ואין לו שהות לחלצם ככה יעשה של ראש יזיזם ממקומן לצד אחר ואם ישל די יכניס ראש הטלית או הכתונת בין הקציצה ובין בשרו ויענה קדוש כן

[יח] אחר שהתפלל מוסף לא יחזור להניח תפילין בו ביום כדי ללמוד תורה בתפילין מפני כי הרשימו נשאר כל היום אך במנחה ניח תפילין **[שליח ציבור שאינו יכול להניח תפילין באמצע התפילה ו"ת ניח לאחר התפילה]**: **[יט]** יאמר זכרון לכולם היה וכן יאמר ושעיר עזים נעשה ברצון ובשנת העיבור יאמר למחילת חטא ולסליחת עון ולכפרת פשעע ויכוין בר"ת ראשי חדשים לעמד רח"ל ומה שכתוב באי מוסף ראש חודש הזה ופירוש הזה הוא על פי מדרש רז"ל דלתיכד נקריב מוספין של כל ראש חודש ויום טוב ושבתות שעברו בגלות ולפי זה שפיר נאמר הזה בכל המוספיין של שבת ויום טוב וראש חודש:

[ך] מצוה להשתדל לעלות לספר תורה בראש חודש והמשלים הוא יותר משובח ואבי היתה עולה כל ראש חודש משלים ואם ראש חודש שני ימים היה עולה בשניהם וינסתבר שהעליה של יום שני דראש חודש היא יותר מעולה מן עלית דיום ראשון:

[כא] מזכירין יעלה ויבא בברכת המזון ואם לא אמרו אין מחזירין אותו ואם נזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב אומר ברוך שנתן ראש חודש לעמו ישראל לזכרון וכתב בספר חסידים ואין לקוץ הצפנניים בראש חודש מיהו ודאי אם הם ארוכים דעודפים על הבשר צריך לקוץ אותם גם בראש חודש: **[כב]** ברכת הלבנה יאמר בשמחה ובנחת ושפה ברוחה כי הוא כמקבל פני שכינה ולכן חסידים ואנשי מעשה נוהגים לטבול ביום קודם שירכת הלבנה והוא מנהג יפה בפרט אם הוא לא אסור בהתענית טוב שיטעם איזה דבר קודם ברכת הלבנה ולא יברך עד שיהיה ודאי לילה ותיהיה זריחיה נכרת על גבי קרקע **[אם הזמן מצומצם יכול לברך גם אם עלה עמוד השחר הכוכבים כן זריחיה ל:]**

[כג] צריך שיעברו עליה שבעה ימים שלמים מעת המולד כנגד כחב"ת חג"ת **[ואם חסר כמה שעות יכול לברך אף שלא עברו שבעה ימים שלמים ובמקומות שמצויים עננים הרבה בחורף ויש לחוש שאם ימתינו לשבעה ימים יפסדו הברכה לגמרי יברכו לאחר שלושה ימים כדברי התלמוד]** ואין ענין אפילו דק עליה לא יברך וכל הליכה זמנה הוא אפילו אחר חצות וצריך לישר רגליו כתפלת י"ח וכשיאמר כי אראה שמך מעשה אצבעותיך וכי יראה אותם ויסתכל בה אבל כשיתחיל לברך לא יראה בה עוד כלל: **[יכול לברך עד שיעברו ט"ו ימים מעת לעת ואפילו שבעה מחצות כ"ט יום ו"ב שעות ותשצי"ג חלקים בליל ט"ו אין לקדש רק פלגי יום ומלכות]**

[כד] סימא לא יברך משום שיש פלוגתא בה וסב"ל אלא יעמוד אצל החוץ המברך ויאמר לו שיכוין עליו ויצא ידי חובה בשמיעה והרואה על ידי

הרקיע ולא יחמת הגג ורק אם אי אפשר לו בכך משום שהוא חולה או סיבה אחרת יברך תחת הגג וטוב לעמוד על מקום חלול מתחתיו אם אפשר לו

[כה] כשאומר כשם שאנחנו מרקדים ידלג שלשה דלוגים דוקא וכן בפעם שניה וכן בשלישית ויש סוד בדבר כנגד עליות הספירות שמכוונים בהם עתה ובבגדד נוהגים לדלג הדלוגים באומרם סימן טוב תהי לנו וכן לדלג כשאומרים דוד מלך ישראל חי וקיים:

סיפורים מחזקים

מרן הרב חיים קניבסקי זיהה שהבחור אינו מקפיד להמתין בין בשר לחלב
סיפור מופלא, המעובד מתוך 'דרך עץ החיים' – אל הגאון מרן הרב חיים קניבסקי שליט"א הגיעה קבוצת בחורי ישיבה תושבי חו"ל שביקשו להתברך מפני הצדיק. הרב חיים בירך כל אחד ואחד מהם בנפרד, באזור פנים ובחמיתמות רבה, אך לאחר הפלא התחמק מלברך את אחד הבחורים. אותו בחור לא רצה לוותר על הברכה, ולכן ניסה פעם נוספת לגשת לצדיק, אך הרב שוב התחמק ולא בירך את הבחור. בפעם השלישית, כאשר הבחור ניסה כמעט במרמיע לדרוש את ברכתו של רבי חיים, הפטיר מרן: "לא אוכל לברך אדם שאוכל בשר בחלב". אותו בחור החוויר כסיד, ולפתע פרץ בבכי גורא ונמלט החוצה. שם, בחוץ, כשהוא משתנק בבכי, פנה אל הרב, שליווה את הקבוצה אל מעונו של רבי חיים והתוודה על פשעו. הוא סיפר כי מגיל קטן יש לו חולשה עזה לשוקולד חלבי. הוא פשוט 'מוכרח' ליטול לאחר כל ארוחה קוביית שוקולד חלב. אין הוא מצליח להתגבר על יצרו, וכך גם לאחר ארוחה שקרית ל"ע הוא מתמיד במנהגו. אולם מהיכן נזר זאת רבי חיים? אין זאת, אלא שרוח הקודש בוקעת מגורנו. אך כשהוצעו הדברים לפני רבינו, ביטל זאת בהינף יד באומרו: "לא מיניח ולא מקצינה. הירושלמי אומר, כי מי שנכשל באכילת בשר בחלב, מפגיעה על מצחו צורת עז, וכאשר עמד מולי אותו בחור, הבחנתי בצורת עז על מצחו, ומכך השקתי, שהוא אוכל בשר בחלב". ואומנם הצדיק תלה את דבריו בירושלמי, אולם כמוכן, אותה צורת עז הופיעה על מצחו של הבחור כבר מימים ימימה, אלא איש מלבד רבי חיים לא הבחין בה. שכן רק מי שמקדש את חושיו, יכול להבחין בהבחנות רוחניות דקות כאלו. על כל פנים למדים אנו על הדר זיוו של האדם, העלול להשתנות כתוצאה ממעשיו.

הרב אריה לוינ הסכים להודות בערבות שלא חס ובלבד שלא לבייש יהודי

אחד ממיוחדי הרבנים שקמו בעם ישראל, היה הצדיק הנשגב רבי אריה לוינ זצ"ל. הוא חי את חייו בפשטות ומרה משם כמו הפשוט שהוא שוכב בבית החיים שבשכונת סנהדריה בירושלים. אלא, שהשקט הזה כעת, מעליב את שנותיו הברוכות והעשיריה מקשה אחת של חסד, לכל יהודי גדול או קטן. לרבי אריה לא היה אכפת האם היהודי הזה שומר תורה ומצוות או לא, העיקר לעזור בכל יכולתו לכל יהודי, ובכך היה מקרבת לה' יתברך. אחד מסיפורי ההוד שנקרמו רבי אריה, היה דווקא בשעה שהוא לא היה מוכן... כולנו מוכנים ועושים חסד עם זולתנו לפי בחירתנו, גם מאיתנו שתומך בבני תורה או בעניים, ביתומים או בארגונים שונים, אך אף אחד מאיתנו לא מאולץ לחסד שנכפה עליו. ביום בהיר אחד מקבל רבי אריה 'צו התייצבות בבית משפט' גם אילו היה זה צו התייצבות מבית דין רבני, היה זה תמוה מאד, כעת היה זה צו מבית משפט שאינו מתנהל על פי התורה הקדושה היה הדבר תמוה שבעתיים. היה ברור לבני מביתו שהמכתב ממוען בטעות לכתובתו של רבי אריה ואף המליצו לו שלא ללכת. אך לא איש כרבי אריה יירתע, הוא ילך ויסביר את הטעות כדי שאם באמת המכתב ממוען אליו שלא יהיה 'חילול ה' מדע מתעלמים מהם... הוא הגיע לבית המשפט, ושאל במזכירות על 'הטעות' לא ענו לו: "לא רק שאין טעות, המשפט מתחיל בעוד כחמש דקות, אנא תכנס לאולם ארבעי". רבי אריה היה נבוך מעט, הוא לא ציפה לדבר הזה כלל, אך תלה בטחונו באלוקים ונשא תפילה חרישית שיוכל לעמוד בכל ניסיון שהוא, ונכנס לאולם... לאחר כמה דקות נכנס השופט, והתווכח החל בהרצת האשמות... רבי אריה לוינ חתום על כתב התחייבות לשלם הלוואה 'כערב קבלן' ועד עתה לא שולם מאומה... השופט שאל "האם רבי אריה לוינ כאן?". "כן אדוני" ענה רבי אריה, ונגיש לראות במה מדובר? השופט ביקש להראות לרבי אריה את המסמך שבו הוא חתום על הלוואה גדולה, וטרם סילק את התשלום במקום המלווה, שהיה נוכח גם כן באולם. רבי אריה הסתכל לכיוון המלווה לראות האם יזכור כי לווה כסף וביקש ממנו להיות ערב? אך בשעה שחשית רבי אריה את מבטו לכיוון המלווה, הוא הוריד את ראשו ורבי אריה נענה לשופט ואמר: "אכן, לא שלמתי את החוב שהתחייבתי כערב להלוואה מפני שהסכום היה גדול מדאי עבויר, אנא אם תוכל לחלק לי את הסכום לתשלום חודשי סמלי, אסלק את כל החוב במהרה". השופט היה שבע רצון מההודאה והמבקשה, ומיד סידר את העניין, ורבי אריה יצא מאולם בית המשפט תוך שהוא נוהר שלא לעבור ליד המלווה הבדאי שזייף את חתימתו של רבי אריה כדי לא לביישו... במשך שנים שילם רבי אריה מידי חודש בחודשו התשלום על הלוואה שמעולם לא ערב לה, אף שאל היכן נר אותו מלווה מזייף השתדל מאד לא לעבור בשכונתו כדי שלא יראהו והתבייש... לשאלת קרוביו מדוע נהג כך? הרי המלווה רמאי? הוא ענה:"גם אנחנו לפעמים רמאים, והקב"ה מקבל אותנו ומשלם עבור כל החובות שצברנו ולקחנו אותו 'כערב קבלן' לשלם ולסלק את כל החובות והמקוטרגים ובעלי הדינים ומחכה שנעשה תשובה על כך, והחלטתי לא לבייש יהודי בשעת דחקו, אתפלל עליו שיחויב ה' גלו ולא יזדקק לאחרים..."סיים!

טהרת המשפחה הבריאה את הילדה מהמחלה

קבבר רשב"י זיע"א עמד תלמיד חכם והתפלל והוא שומע ועזרת נשים אשה מילכת בבכי קורע לב במשך למעלה משעה. הר"תיח הךך לשם ואשאל אותה למה תבכי ולמה ריע ללבך? ותען האשה שלאחר ארבע עשרה שנות נישואין סוף סוף זכו לפרי בטן בטיפולים קשים ומרים והביאו ילדה לעולם ולפני כמה ימים גילו אצל הילדה את המחלה הידועה בתוך הדם והרופאים אומרים שזה הסוף ואמרו לי אנשים אם תלכי לרשבי"י ותתפללי יש סיכוי. אמר לה הרב את שומרת טהרת המשפחה: מה לא הושרת המשפחה, שאלה האשה הבוכיה. הרב הבין שאינה שומרת ואמר לה שרבי שמעון בר יוחאי כתב ב זוהר הקדוש שלושה צועקים ובוכים לקב"ה ואינם נענים, מי שלא שומר טהרת משפחה, ומי שמפילה את הולד במיזד ומי שבא אל גויה: לכן התפילות שהתפללת כאן היום ודאי עשו רעש גדול בשמים אבל כדי שרבי שמעון ימליץ עליך לפני בורא עולם תקיימי את ההלכות וטבטבלי במקוה. האשה הסכימה בלב שלם והלכה לרבנית באיזור מגוריה בחיפה וטבלה והתקשרה לתלמיד חכם הנזכר בדמעות של שמחה ואמרה לו תשמע, הרופאים לא מאמינים, אין לילדה כלום. הם שואלים איפה הייתי,

דיינו גבב את הטבעת מהפריץ

פריץ גוי באחת הערים איבד את טבעתו היקרה וקצב פרס גדול עבור מי שימצאנה וישיבה לידיו. באותה עיר חי יהודי עני שבקושי הצליח לכלכל את

פרטו, נשלו העטופים ברוב. שאקרב חג הפסח ואין בידו כלוורתא אפילו שעה נוספת, עליו ענינו לומר: חשק: אין יהוא עוזרי? אמרה לו אשתו: הן הוצעו הפריץ פרס עבור מי שימצא את טבעתו. עלה לביתו ובקש מקדמה עבור התחלת החיפושים... פעל האיש כמצווה ועם צרור מעות הקדימה שקיבל מי הפריץ, פנה ללא היסוס לרכוש מצות וארבע כוסות, בשר ודגים ושאר מטעמים עבור החג שמשמש ובא. הטבעת! השלך על ה' היבך... ולפריץ היה יועץ מומר שונא ישראל, שמעשהו של היהודי הפני הכעיסו ובהודעתה הראשונה סיפר לפריץ כי האיש ניצל את תמימותו והשתמש בכסף לקנות מזון לחג במקום לפתוח בחיפושים. ביקש הפריץ לראות הדבר במו עיניו ובליל התקדש החג, הביאו המומר עד תמחת תלוונת ביתו של היהודי כדי לחזות בעטודה הדשנה העולה על שולחנתו ומבע פניו הנטול דגאה. כתי שעה היה היהודי מזמר יחד עם בני ביתו את זמר 'דיינו', כשהוא קורא 'אילו הוציאנו וגו' ובני ביתו משיבים 'דיינו', 'אילו עשה בהם שפטים וגו', 'דיינו'. עשה הפריץ אוזניו כאפרכסת והבעת הבנה חלפה בעיניו. היהודי שואל את בני משפחתו מי לדעתם גבב את הטבעת, ואלו משיבים: 'דיינו! דעתו אינו נחה והוא חוקר שוב, האומנם? וכולם משיבים: 'דיינו! בלי ספק. אז הנחית הפריץ את זרועו על כתפו של יועצו שענה לשם לא אחר מאשר 'דיינו' וזעק בחרוץ: 'דינו, תודה כי אתה הוא שגבב את הטבעת! עד מהרה הודה דיינו בגניבה היהודי הבוטח זכה בפרס הגדול.

החזקו בשמירת מצוות ונושע בפרי בטן

מעשה בקצין בכיר בצבא, שטייל עם אשתו באזור קריית שמונה. לפתע פתאום נשמעה שריקה, ולאחר כמה שניות נפלה קטיושה בקרבתם. האשה, שהייתה בהריון הראשון שלה, הפילה את הוולד מהבהלה הנוראה. משם הלכו לבית החולים, והרופאים המומחים אמרו לבעל שאין סיכוי שהאשה תהרה שוב, אבל הבטיחו לסייע לו לאמץ ילד.

נפלה רוחם של בני הזוג, והלכו לביתם עצובים. והנה אחיו של הקצין בא לקראתו ושאל אותו למה נפלו פניו. סיפר לו הקצין את כל העניין. אמר האח, שחזר בתשובה ולמד בישיבת 'אור החיים', 'אני אקח אותך לרב שלי, הרב אבנז שליט"א'. הלכו ביקשו ואשתו לרב, וסיפור את העניין, תוך שהם מדגישים שאין סיכוי לפי הטבע להביא עוד ילדים לעולם. הרב בירך אותם שבערות ה', תוך זמן קצר הם יזכו לפרי בטן, ויפץ שיקבלו עליהם שבת וטהרת המשפחה, ושהבעל יניח תפילין מדי בוקר. אין צורך לומר שהם קיבלו עליהם את כל מה שהערב אמר.

הבעל, שהיה בצבא ובמרבית הימים ישן באוהל עם קצין אחר, התבייש להראות שהוא מניח תפילין, ולכן החליט לקום שעה קודם ולהניח את התפילין. וכך עשה. אלא שכיוון שהוא הקדימ ליום - אזי הדליק את האור ונעשה קצת רעש, והוא כבר לא היה יכול להסתיר את התפילין שניהיו. לקראת סוף תפילתו התעורר הקצין השני וישב לידו. חשב הראשון שבודאי עכשיו הוא יצחק עליו ויבזה אותו, אבל בדיוק ההפך קרה. הקצין השני ביקש את התפילין ואמר שגם הוא רוצה להניחן. כששאל הקצין הראשון 'ילמה לא הנחת תפילין עד היום?', ענה לו חברו ותייחס כיוונן שהתביישתי ממך. ועכשיו שאתה לא מתבייש ממני, מדוע שאני אבתיש ממך?.

וכמו שאמר הרב, כך נהיה. תוך זמן קצר הזוג זכה להיפקד, והרב בעצמו היה הסנדק. וזה מקיים את מה שנאמר "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה הקב"ני". ויהי רצון באמת שקדש ונטהר את פינו, לבל נכניס מאכלות אסורות. אבל גם ניהור לא להציא מפינו דברים אסורים, וכך נזכה לא לחלל את דיבורנו. אמן. (ובחרת חיים)

תרם את ארון הקודש ולא רצה שום פרסום כל שהוא

סיפר הרב משה צורן שליט"א: " רמי שכונת 'ירמת אלחנן' שבבני ברק, אחד מתושבי המקום הובא – ר' יוסף כהן זצ"ל כמי שהיה רואה אותו ברחוב היה חושב כי מדובר באדם פשוט ביותר, אשר מי יודע כמה תורה ומצוות היו בו, אלא שיש כלל בידונו: 'כי האדם יראה לעיניים, וה' יראה ללבב.' ר' יוסף היה נראה כצפני מן יהודי פשוט ביותר, אך בימי השבעה סופרו עליו סיפורים מסמרי מלאכה אשר גילו לו שהיה אשכנזי, חשבתיר הוא עד למצא את מעשיו. הנה מעשה אחד: "בבית כנסת 'הרי"ף' בירמת אלחנן ישנו ארון קודש מפואר ביותר, אם לא הכי מפואר באזור. הוא הוקם לפני עשרות שנים, ועלותו הגיעה לסך של 40,000 \$ סכום נתקן לימים של אז. באוהת תקופה, נגש עשיר אחד אל גבאי בית הכנסת והבטיח לו כי הוא לוקח על עצמו לממן את שיפוץ ארון הקודש. אנשי המקצוע מכל הסוגים הוזמנו והחלו במלאכת הקודש המיוחדת. לאחר זמן מה הושלמה מלאכת ארון הקודש המפואר, שהיה אחד מארונות הקודש המפוארים ביותר שיש באזור. אלא, שלמרבה הצער והתדהמה, זמן קצר לפני שעמד התורם העשיר לשלם את עלות העבודה, נפטר הוא אף בית עולמו, ולא היה עם מי לדבר. הגבאים היו בהלם רב – מהיכן יממנו כעת את העלות העצומה של ארון הקודש, והלא בעלי המקצוע עומדים וממתניים לתשלום עבודתם היקרה. בעודם נבוכים ושבורים, דופק ר' יוסף כהן, אותו 'יהודי פשוט' של שכונתנו בביתו של הגבאי הנודע, ר' שלום עזרא זצ"ל ומבקש לדבר עימו ביחידות. ר' שלום עזרא לא הבין את פשר הבקשה, ונכנס עימו לחדר צדדי. "אני אחרים את כל הכסף עבור ארון הקודש", הוא אמר בלחישא. "מה!?!!!!", נזעק ר' שלום הגבאי ממקומו, "הלווא מדובר בסכום עתק". אך ר' יוסף לא ויתר ואמר: "אני מוכן לשלם לך את הכל מידי, אך יש לי שני תנאים לצורך כך: א) שאף ארון בעולם לא ידע מכם שאני תומתי את ארון הקודש. ב) שהשלט שיוצב על ארון הקודש ישאר על שמו של אותו גביר שרצה לתרום את הארון, בעוד ששמי לא יוזכר עליו, ולו ברמז קל". הגבאי היה המום לחלוטין, הוא לא האמין שיש יהודי מיוחד שכזה, ובפרט שמדובר בר' יוסף, אשר נראה כיהודי פשוט לכל דבר. ואכן כך היה. אף שילם את כל הסכום, ועל הארון הוצב שמו על התורם שנפטרו. והן במסיבה שנערכה לאחר מכן בבית הכנסת, השתתפה רק משפחת 'התורם' שנפטר, בעוד ר' יוסף עמד מהצד כמו כולם, ואף אחד לא ידע מכם עד יומו האחרון". (מתוך 'קול ברמה' של 'ירמת אלחנן' חודש שבט).

כתוב בספרי פישת ואה פסיקא צו כתוב ונתן לך רחמים ורחמן, לך רחמים ולא לאחרים רחמים מיכן היה רבן גמליאל רביני אומר כל זמן שאתה מרחם על הבריות מרחמים עליך מן השמים אין אתה מרחם על הבריות אין מרחמים עליך מן השמים.
אמרי חז"ל : .שמעתי בשם הרב שפירא מלוכלין מייסד דף היומי שאמר אנשים חושבים שהרצון תלוי בכח שיש לך יותר כח כך תוכל לממש יותר את רצונך והרב אמר הרצון הוא הקובע ולא גודל הכח ככל שהרצון יותר חזק לדבר מסויים אתה תגיע אליו ולא משנה מה הכח שיש לאדם השואף לרצון זה וראיתי מי שכתב שרצו וצינורו [ללא יודן]אם אותם אותיות לומר שהרצון יוצר צינור שדרכו כבר יגיע השפע להצלחת הרצון ,הרצון הוא ספירת הכתר הגבוהה ביותר הרצון הוא תחילה לכל דבר כגון אדם לא יקנה דירה אם לא ירצה לקנות דירה וכן בכל דבר שאיפה להיות גדול בתורה ואז השואף כבר הוא יכניס את הכלים להיות גדול אבל צריך קודם כל רצון חזק
רצונו יותר ויותר, מעל ידי כל תקיפות שבעולם.
ודרך כלל להיות נווה לבריות ושלא להרבות שיחה עם כל אדם, אף להקדים שלום ולהשיב בנחת לכל אדם"